

Sygn. akt **VII U 2565/14**

## WYROK

### W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 stycznia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Danuta Dadej - Więsyk

**Protokolant - starszy sekretarz sądowy Wioletta Wójtowicz**

**po rozpoznaniu w dniu 7 stycznia 2016 roku w Lublinie**

sprawy P. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

**o przywrócenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy**

na skutek odwołania P. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

**z dnia 19 listopada 2014 roku, znak:(...)**

**zmienia zaskarżoną decyzję i przywraca P. G. prawo do okresowej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 11 września 2014 roku do dnia 30 listopada 2017 roku.**

Sygn. akt **VII U 2565/14**

## UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 listopada 2014 r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. po rozpatrzeniu wniosku P. G. z dnia 11 września 2014 r. odmówił przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na podstawie art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.). Organ rentowy stwierdził, iż brak jest podstaw do przyznania renty wobec braku 5-letniego okresu składkowego i nieskładkowego w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem 2.01.2014 r. ustalonej przez Komisję Lekarską daty powstania niezdolności do pracy wnioskodawcy (a.r.).

W odwołaniu P. G. domagał się zmiany decyzji i ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (odwołanie k. 1).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie (odpowiedź na odwołanie k. 2).

**Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:**

P. G. urodził się w dniu (...) z zawodu technik elektronik pracował ostatnio jako ustawiacz maszyn.

Decyzją z dnia 26 lutego 1999 r. wnioskodawcy przyznano prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 11 czerwca 1997 r. (decyzja k. 44 t. I a.r.). Prawo do świadczenia było kolejnymi decyzjami przyznawane na dalsze okresy (decyzje k. 56, 76, 92, 112, 138 a.r.), aż do dnia 30 czerwca 2012 r. (decyzja k. 138 tom a.r.).

W dniu 8 czerwca 2012 r. (k. 142 tom a.r.) P. G. złożył wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres.

Decyzją z dnia 29 sierpnia 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił wnioskodawcy prawa do renty na podstawie orzeczenia Komisji Lekarskiej z 21.08.2012 r.

Wyrokiem z dnia 12 listopada 2013 r. Sąd Okręgowy w Lublinie oddalił odwołanie ubezpieczonego od opisanej decyzji (k. 214 a.r.).

W dniu 11 września 2014 r, P. G. złożył do organu rentowego wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy (t. II a.r.).

Orzeczeniem z dnia 29 września 2014 r. Lekarz Orzecznik ZUS uznał, iż skarżący nie jest niezdolny do pracy (k. 17 t. II a.r.), a po złożeniu sprzeciwu przez wnioskodawcę Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z 14 listopada 2014 r. uznała P. G. za częściowo niezdolnego do pracy do 30 listopada 2017 r., wskazując, iż daty powstania niezdolności nie można ustalić, istniała 2 stycznia 2014 r. (k. 22 t. II a.r.).

Decyzją z 19 listopada 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu decyzji wskazał, iż Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 14.11.2014 r. orzekła, że skarżący jest częściowo niezdolny do pracy do 30.11.2017 r. Na podstawie przedłożonych dokumentów udowodnił on ogółem 15 lat, 9 m-cy, 18 dni okresów składkowych i nie składkowych ale w ostatnim dziesięcioleciu przypadającym przed dniem złożenia wniosku z uwzględnieniem okresu pobieranej renty z tytułu niezdolności do pracy tj. od 22.08.1989 r. do 10.09.2014 r., na wymagany 5 letni okres ubezpieczenia wnioskodawca udokumentował ogółem 2 lata, 4 miesiące, 26 dni okresów składkowych i nieskładkowych.

Wobec powyższego brak jest podstaw do przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy.

Celem wyjaśnienia spornych okoliczności dotyczących okresu powstania niezdolności do pracy wnioskodawcy Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych psychiatry, neurologa i psychologa, którym zlecił wypowiedzenie się odnośnie stopnia, okresu powstania niezdolności do pracy wnioskodawcy, a w szczególności czy niezdolność ta powstała przed dniem 30 grudnia 2013 r. (18 miesięcy od ustania niezdolności) - k. 17v, 40.

W opinii z 19 marca 2015 r, biegły neurolog rozpoznał u P. G. przewlekłą niewydolność statycznie - dynamiczną kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego z częstymi nawracającymi zespołami bólowo-korzeniowymi, zaawansowane zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego, z liskiem na rdzeń kręgowy na poziomie bloku kostnego C5-C6, cechy mielopatii szyjnej z upośledzeniem funkcji kończyny górnej prawej, przebyty uraz kręgosłupa szyjnego ze złamaniem trzonu kręgu C6 przed wielu laty, przebyty uraz czaszkowo-mózgowy w 1983 r. ze zmianą niedokrwienną w lewej okolicy skroniowej, bóle i zawroty głowy pourazowe w wywiadzie i stwierdził okresową częściową niezdolność do pracy do 30.11.2017 r., która powstała przed 30.12.2013 r.

Biegła podniosła, iż badany od wielu lat leczy się z powodu przewlekłej niewydolności statycznie - dynamicznej j kręgosłupa szyjnego po przebyłym urazie ze złamaniem trzonu kręgu C6 przed wielu laty z 1 nawracającymi dolegliwościami bólowo-korzeniowymi, a od kilku lat również z powodu dolegliwości bólowych kręgosłupa lędźwiowego. Badania radiologiczne kręgosłupa ze stycznia 2014r. wykazują zaawansowane zmiany zwyrodnieniowo - dyskopatyczne w odcinku lędźwiowym na wielu poziomach, oraz w badaniu MRI kręgosłupa szyjnego przebyte złamanie kręgu C6 nasilone zmiany zwyrodnieniowe , blok kostny C5-C6 ze zmienioną osią kręgosłupa , z uciskiem na rdzeń kręgowy na tym poziomie. Z dokumentacji neurologicznej będącej w aktach wynika, iż odwołujący od wielu lat pozostaje w systematycznym leczeniu również z powodu bólów i zawrotów głowy , zaburzeń równowagi po przebyłym urazie czaszkowe- mózgowym w 1983 roku czego następstwem jest stwierdzana w CT głowy zmiana niedokrwienna w lewej płacie skroniowym, Również z dokumentacji neurologicznej będącej w aktach wynika, iż w 2006 r leczący neurolog stwierdzał dysfunkcje ruchową kręgosłupa szyjnego, zanik mięśni międzykostnych, kłębu

kciuka i kłębika ręki prawej mniejszą sprawność tej ręki, osłabienie czucia w zakresie C5-C7 po stronie prawej. Biegła sądowa neurolog w dniu 19.03.2015 r. stwierdziła ograniczenie ruchomości kręgosłupa szyjnego, w mniejszym stopniu lędźwiowego, wyraźny zanik mięśni kłębku i kłębika, mięśni międzykostnych ręki prawej, przykurcz zgięciowy w stawach międzypaliczkowych po tej stronie, wyszczuplenie przedramienia prawego, zaburzenie czucia C5-C7 i upośledzenie funkcjonalne tej kończyny.

Biegła podniosła, iż stan neurologiczny badanego nie uległ poprawie w porównaniu z okresem, w którym pobierał świadczenia rentowe, a obecny stan neurologiczny wykazuje nasilenie objawów z układu kostno-nerwowego, zatem zdaniem biegłej neurolog, odwołujący jest częściowo niezdolny do pracy do 30.11.2017 r. i niezdolność ta istniała przed 30.12.2013 r. (k. 23, 24).

Biegli psycholog i specj. psychiatra rozpoznając u P. G. zaburzenia adaptacyjne z niepokojem i lękiem, niewielkie organiczne uszkodzenie CUN bez istotnego upośledzenia sprawności funkcji poznawczych przy braku upośledzenia umysłowego, używanie szkodliwe alkoholu w wywiadzie uznał u opiniowanego brak niezdolności do pracy ze względu na stan psychiczny (w tym przed dn. 30.12.2013 – k. 47-50).

Do opisanych opinii żadna ze stron nie zgłosiła uwag ani zastrzeżeń (k. 60v).

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o przytoczone dowody z dokumentów zawarte w aktach sprawy i aktach organu rentowego, które obdarzono wiarą w całości. Zostały one sporządzone w przepisanej formie, w oparciu o obowiązujące w dacie ich wydania przepisy prawne, przez kompetentne osoby w ramach przysługujących im uprawnień.

Rozstrzygając w sprawie Sąd oparł się na opinii biegłej sądowej neurologa. Biegła przebadana wnioskodawcę, wnikliwie przeanalizowała jego dokumentację medyczną i szczegółowo omówiła wpływ zdiagnozowanych u niego schorzeń na zdolność do pracy - przy uwzględnieniu dotychczasowego doświadczenia i posiadanych kwalifikacji. Biegła podkreśliła fakt, że w stanie zdrowia badanego nie zaszła żadna poprawa w porównaniu do okresu, w trakcie którego uznawany był przez Zakład za częściowo niezdolnego do pracy. Stanowczo stwierdziła, że stan zaawansowania schorzeń neurologicznych jest przeciwwskazaniem do wykonywania zatrudnienia na stanowisku ostatnio zajmowanym, oraz, że częściowa niezdolność istniała przed dniem 30 grudnia 2013 r. W ten sposób biegła odniosła się do wszystkich zagadnień wymagających wiedzy specjalistycznej wskazanych przez Sąd. Wnioski zawarte w treści opinii zostały wystarczająco i w sposób przekonujący uzasadnione. Z tych względów Sąd uznał, że opinia ta przedstawia wystarczające wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego rozstrzygnięcia zarzutów zawartych w odwołaniu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 września 1999 r., IIUKN 96/99).

W sprzeczności z wnioskiem opinii nie stoi opinia psychiatry i psychologa, gdyż dotyczy innych schorzeń w szczególności współistniejących ze schorzeniem podstawowym jakim, były schorzenia neurologiczne, które sprowadza niezdolność do pracy.

### **Sąd zważył, co następuje:**

Odwołanie P. G. jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 roku, Nr 153, poz. 1227 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność do pracy powstała w czasie zatrudnienia lub w okresie równorzędnym z okresem zatrudnienia albo nie później niż w ciągu

18 miesięcy od ustania tych okresów.

Pojęcie niezdolności do pracy zdefiniowane zostało w art. 12 cytowanej ustawy, który to przepis stanowi, iż niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy. Częściowo niezdolną do pracy jest natomiast osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Zgodnie z art. 13 ust. 2 i 3 ustawy niezdolność do pracy orzeka się na okres nie dłuższy niż 5 lat, bądź na okres dłuższy niż 5 lat, jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań odzyskania zdolności do pracy przed upływem tego okresu.

Zgodnie z art. 61 powołanej ustawy prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony ponownie stał się niezdolny do pracy. P. G. miał do dnia 30 czerwca 2012 r. przyznane prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, co oznaczało, że spełniał do tej daty wszystkie wymienione w art. 57 ust. 1 cytowanej ustawy przesłanki niezbędne do przyznania tego świadczenia. Wprawdzie organ rentowy stał na stanowisku, że stan częściowej niezdolności do pracy wnioskodawcy istniał od dnia 2 stycznia 2014 r., jednakże postępowanie dowodowe przeprowadzone w sprawie wykazało, że niezdolność ta powstała przed 30 grudnia 2013 r., a więc w ciągu 18 miesięcy od ustąpienia niezdolności.

Osobie, która spełnia warunki określone w art. 57 powołanej ustawy, przysługuje:

- 1) renta stała – jeżeli niezdolność do pracy jest trwała,
- 2) renta okresowa – jeżeli niezdolność do pracy jest okresowa (art. 59 ust. 1 ustawy).

Kierując się wynikami postępowania dowodowego przeprowadzonego w sprawie oraz treścią cytowanych przepisów Sąd Okręgowy ustalił P. G. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres wskazany przez biegłych w opinii, od dnia 11 września 2014 r. zgodnie z treścią art. 129 ust. 1 powołanej ustawy.

Z tych względów Sąd Okręgowy na podstawie powołanych przepisów oraz artykułu 477<sup>14</sup> § 2 kpc orzekł jak w sentencji.